

Fig d'Heua. 10-1-43

Estimadíssims amics: Fetureto per
darrera vegada comença, aquesta
carta que no més heu sap el que
em costa. Si no fue recipis auri,
caldrà que renunciï a apropar-me
a vostes perquè me és una tor-
tura no saber veïces la desola-
ció que em representa parlar-los
de la seva, la nostra desgracia.
Com voldria poder-los abraçar
a tots i que no em calgues di-
res! Possiblement caldrà qual-
ificar de manca de caritat el fet
de no haver-los escrit abans. Fei-
ni era impossible: em ha aclaparant
mansa aquesta penedua, estem massa
desolats perquè es pugui preuche
un paper i confiar-li uns sentit.

ments. A més m'encara tant
nota l'efecte que tot és una man-
tola que només per plorar. Lo agra-
fament veig la realitat, i imagi-
no el seu dolor pel que tots
tenim en aquests moments.

És ben difícil d'acompanyar
los amb tot el nostre afecte; més
que mai ens sentim units a tots
vostres amb mi llag que les desgra-
cies s'han complagut a estrepes
ben fort, i ja que no podem
pas portar-los un consell que ben
lluny està de rosaltos, volent
almenys que acceptessin una ve-
gada més la nostra incondi-
cional adhesió. És veritat que de
nos puguem mai veure los com
volent, però cal que disposem
de mi, com melgior; com si
fosim en Pràvia ja els serviré
lleialment amb tot el que
pugui, i serà un consell per

nosaltres, que hem perdut el tre-
son que ens havien confiat, & que
no hem pogut guardar-lo, sabe
que encara que ell no li sigui
no ens oblidarà.

És ara que la Maria heu
escriu encara. És ho estrany i
ningú no pensa la perquè no ni-
nim pas com de costum, atesa a
les convencions socials. Estem ri-
entament despectes, i posam a dir-nos
ella que ja perquè portava quasi un
més de lluita dissimulant. És
la gravetat del nostre Marins que el
mestre li havien confiat, i ara ha
quedat tan adolorada que ens
cal tot un esforç de bona voluntat
tant de no deixar-nos anar per a-
mor a ella. Parlem tot el dia d'ell,
omplim les nostres hores absoluta-
ment del seu record, i a pesar
de tot sentim entre nos un
brut terrible que mai mai
no ens omplirà en aquest món.
Estimada Maria, tots els meus terribles
presentiments de quan vaig despedir-me

al Mas-Blanc s'hau acomplert. Per
negales hauri preferit que béis dispa-
ses de la meua vida tan miserable
que no ha pas volgut prendre, amb
tal pl poder donar morament la
felicitat al teu germà que tu vas
poder portar-li aquells dies. Una vegada
de més cal que t'aseguri que el
vas fer innumerablement feliç per t'ho
va agrair a tu i als teus pares fins
a l'últim moment i que va ésser
l'alegria única que va tenir des
que no hauria perdut. Sense que ho
sabessis possiblement, van alegrar-
li els darrers dies. Va cantar del Vie-
tos el va omplir d'optimisme i
m'estava tan content que ell se va
fer participar a tots. Últimament
 cinc dies abans de la seva mort, va
cantar del Fane que el va tranquil·lar
del tot per la nostra sort, i l'alegria
de saber que haurien rebut el paperet
que per demà seu no vaig enviar de
Girona, no havent-hi possibilitat
de fer-ho per cap més lloc. Per tu,
estimada vídua, vaig recollir en una
carta escrita la nit de la seva mort,
i mentre ell era encara entre nosal-
tres, tots els records dels seus darrers

dieg fins a la seva mort; la nos-
tra actuació en absència vostra i de
la vostra família i la manera com
heu disposat les seves coses. Ara
em sento perfectament incapaç de
fer el que aquell dia vaig poder fer
amb una pau infinita i com si
fos ell qui donés forces per parlar.
me he repues la carta fins a a-
cabar-la (després de molts dies
d'interrupció) amb motius de haver
pres cura de totes les seves coses
fins a les més insignificants per
tal que restallés en el moment de
posar-ho a les vostres mans.

Ara però no em veig amb cor
d'enviar-t'ho per por de furgar
massa la vostra elega. Sapigues in-
famest que per tu he sigut escrit
i que no m'he pas d'afanar ni pro-
ferides conservar el teu propi record.
Si en canvi avui que pot servir-te
de consol les seves darreres paraules
les tens a la teua disposició bon
punt les reclausis.

Aprofitant l'acuehilitat del vos-
tre estimat doctor, els envieu per

expressa voluntat de la seva fa-
mília, onze mocsadors que era en
l'actualitat el que ell tenia. Fel
que la referència a tots les altres coses,
ho fet un esforç de desmemorar:
ho en aquesta carta per a la visió
i no em sento amb cor de repetir-
ho ara. En cas que no s'uni,
procuraré repetir-lo el més intere-
sant per rectificar el que cal-
gui si no haguessin complert
promès la seva voluntat. Cò-
re. Vric espantada de situar-me
en aquest moment; penso que
ha sigut molt avarpa la nostra
fèmia, però em queda el corag
de pensar que humilment
hem fet tot el que ha calgut
per ell, que no em pot que-
dar la recança de no haver-lo
provat absolutament tot, i que
deplorant amb tota l'ànima
la seva absència, l'hem cuidat
amorosament i l'hem estimat
sense límit. Anni nous, son

novaltes, els que el pobreu; els que
l'heu conegut i l'heu voltat
fins a l'últim moment. Seria
senzill sense dubte, tot el seu país.

Ho meus germanes, que com
participen la nostra pena, em
deuenen d'escusar los en nom
seu, el testimoni del seu dol.

amb tot el meu afecte jo els
abraço fortament

Maria

1730 Percaine
ciba
Lembroock - Ploze
nas
Lavigne - Remboes
pinct-urain 1530 Gros-Bolet?
Vedean - Meggeuil.
moro-miel
Gosderidge - Jean
pulsan epampa
Pnantrou